

*Ahir em vaig trobar un amanèixer
 esplèndid, com el fris del Partenon.
 L'esposa, en dir-li-ho, l'aprofità, egoista,
 per col·locar-se bé sota el llençol.
 Llàstima de matí!*

Haguí d'alçar-me i escriure una cançó.

DE "EL VOL EN ARC"

*En el fosc espill del port
 s'emmirallen les barcases,
 i un traçat de mocadors
 fan les gavines en l'aire.*

*Gavines, mans en adéu!
 que desprèn el cel com llàgrimes.*

*Quan tallaven l'horitzó
 feien un trau per guaitar-ne
 la lluentor d'un estel
 que duien damunt les ales.*

*Vol, estrelles, horitzó,
 incentius per a llençar-se
 pels viaranys en solitud
 dels ensomnis inefables!*

CARLES SALVADOR

Nasqué a València, el 1893. Cursà estudis en l'Escola del Magisteri d'aquesta ciutat. Fou un dels més eficaços difusors del fabrisme al País Valencià ;

va animar la reunió d'escriptors valencians que el 1932, a Castelló de la Plana, acordà l'adopció de les normes ortogràfiques de l'Institut; i últimament fundà els Cursets de Llengua i Literatura de *Lo Rat Penat*. El seu primer llibre de poemes, *Plàstic*, és de 1923; posteriorment, entre altres, publicà *Vermell en to major* (1929), *Rosa dels vents* (1930), *El bes als llavis* (1934) i *El fang i l'esperit* (1952). Com a prosista, ens ha deixat dos volums d'assaigs —*Elogi del xiprer* i *Elogi de la vagància i una cua*—, una *Gramàtica*, un estudi de temes folklòrics i algunes novel·les curtes. Ha mort a Benimaclet l'any 1955. Havia obtingut el Premi València, de Poesia, en 1951, i era Director de Número del Centre de Cultura Valenciana.

CANÇÓ D'ERA

*Volta l'era sobre el trill!
Vés xafant, molent la palla!
No digues tinc blat
si no està nugat
dins la saca.*

*Aquella amor que tenia
s'ha escapat
per un camí de flor blanca.
No digues tinc blat,
batedor
amador,
si no està nugat
dins la saca.*

*Res no vull d'aquell amor
 i el recordar-lo em fa basca.
 Per triar aquest blat d'or
 has d'esmicolar la palla.
 El sol abrasador
 recrema l'esquena tostada.
 El trill fa un camí sense fi
 i troten les mules si senten la tralla.*

*Aquella amor
 tenia bes i abraçada.
 ¿Què li mancava, a l'amor,
 que es fongué pel camí de flor blanca?*

*No voldria recordar
 i tinc als ulls una llàgrima.
 No digues tinc blat
 si no està nugat
 dins la saca.
 Volta l'era sobre el trill!
 Vés molent i canta!
 No vull cançons d'amor,
 vull només moldre la palla.*

Allà baix a la Ribera
 hi havia un rossí pelat
 tres dies que estava mort
 i encara menjava blat.

*No cantes més, per favor.
 Cluixca l'assot, calle el cant.
 Els records m'ofeguen, tèrbols.
 Volte el trill, barrim-barram;
 fem la palla ben menuda
 i repleguem prompte el blat,*

que allà baix, a la Ribera,
jo tenia un dolç amor:
el vaig creure fonedís
i encara és al cor.

Palla i blat! Blat i palla!
No digues mai blat
si no el tens nugat
dins la saca.

HORA TARDANA

Madura
l'horitzó al caure el dia
i uns cucs de llum van perseguint-lo
i el devoren.

Ningú no hi ha
de testimoni
sinó les banyes de la lluna, minses,
i la flauta ponentera
del vent,

que es burla
—mofeta—
de l'horitzó,
dels estels,
de la lluna
i de la galta rossa
del cel.

No és hora geogràfica.

És hora d'apercaçar les pastores
—brunes

com el pa de taula—

*tostades
de sol i de desig.*

*És hora de gustar el glop de llet
de les ovelles que belen pel boc
i de massegar el bes
de les boques entreobertes
i perfumades
pels brins de farigola, mastegats
entre dent i dent.*

No és hora astronòmica.

*És hora de prendre les fruites madures
i de gojar la sabor de cada segon
que ens cau a la boca
assedegada
de temps i de besades.
És l'hora en què ens cau a la boca
la poma,
la parpella
i el braç las
i s'encenen —llampegants— els ulls,
els mossecs
i les roses
de la carn trèmula.*

.....
*Madura l'horitzó
i madurarà —als braços—
la jove que hom espera collir.*

*Quin coixi, l'hora tardana,
per recolzar pastores!*

X I P R E R S

*Aquells raspalls que hi ha dins del calvari
de punta al cel i esperen nuvolades
són plens de goig davant la volta blava.*

*Ells van creixent pel gust d'ésser inútils,
per fer-se poc a poc menys manejables,
per viure eternament en ampla vaga.*

*Només l'estel remot exorna els vèrteixs,
només l'ocell fa niu en llurs brancatges.
(Ocell i estel —mon cor!— refils i brasa).*

E V A S I Ó

*Brollador de xerrameques,
agrors d'aire enrarit.
A les negres finestres de les pissarres
les fileres dels nombres: 3, 5, 6, 8...
Definicions abstruses
als racons de les orelles;
entre dents, paraules sàvies
nèciament gramofòniques.
Però als ulls, un llenç de blau;
però al nas, brins de romer;
però als dits, delerosos de dibuixos,
les llances dels llapis vermells.*

*El mestre rumia ¡¡coses!!
—Si enderroquéssim l'escola...
quin bell centre d'interès!*

C L A U

*L'espill és ple de la casa
i res no hi ha que no devore
amb sa boca plana estesa.*

*Dins son ventre inexistent
tota cosa esdevé romba.*

*Res no hi ha pregon. Tot pla
i irreal, i tot deforme.*

*És l'espill un ull burgès,
L'espill té la casa morta.*

L'espill té la casa morta.

ELS XOPS DEL BARRANC

*Salut, oh xops del barranc,
xops de llum, xops de tendror!
Esteu clavats dins del fang
d'aigües vives de verdor.*

*Les fulles són panderetes
tocades pels dits del vent;
les fulles són banderetes
que tremolen suaument.*

*Entre les gòtiques branques,
enjogassats i enardits,
pullulen, les trompes franques,
els filharmònics mosquits.*

*Entre l'herbeta mesquina
se passeja el caragol;
beca una rossa gallina
l'eruga que cau al sòl.*

*En la bassa més propera
la granota fon metall
i es contempla la papera
en l'aigua de son mirall.*

*Xops amunt, entre les fulles,
el raig de sol juga i riu;
d'ocells salten les patrulles
branca a branca, niu a niu.*

*Tota aquesta massa verda
inocula dins ma sang
una esgarrifança gerda.*

*Xops, xops de llum al barranc,
graciosos, solitaris!*

*Tan amunt haven creixcut,
que us veig extraordinaris
i us dic amb joia: Salut!*

"MÉS JA NO PUC..."

*Més ja no puc i a l'atzar m'abandone
mancat de força i farcit de congoixa
com a malalt que guarir no podria
encara que les metgies prenguera.*

*Ja ni del temps puc haver esperança
car tot mortal amb el temps més es nafra
i el llarg plorar, si un moment aconsola,
l'ànima abat i envelleix sens mesura.*

*Siga l'atzar qui em transporte a la glòria
d'aconseguir el que mai no he d'obtindre:
tindre't per sempre vivint a mes vores.*

*Oh trist de mi! Te'n vas ara i comencen
els grats records a singlar-me la vida
fins que la Mort l'abraçada me done.*

"COM EL PASTOR..."

*Com el pastor que la gent enganyava
cridant que el llop es cruspí el bestiar
aixina féu fals amant, puix clamava
alt i pregon son voler, sense par.*

*Després s'escau que divina Natura
mou-li d'amor en el cor polseguera
i troba hostils el camí i la sendera
per assolir tots els goigs que fretura.*

*Prou que el seu plor exornant melangia
li anega al pit els orgulls més antics.
Prou que al seu cor penitent es congria.*

*goig i dolor, sentiments poc amics.
I és l'hora en què tot ferit per l'engany
sang d'esperit acolora el seu plany.*

"BLAU DEL CEL..."

*Blau del cel, lletres d'abril,
fumerol de la vesprada,
conjugueu el mot gentil
que he de dir a l'estimada.*

*Per la rosa i sa frescor,
per l'estel que riu al cel,
tinga el llavi la dolçor
que regalima l'amor
del meu cor sempre fidel.*

*Flors i vent, núvola i sol,
mar i cel i l'estelada,
jo us conjur: vinga el consol
amb l'amor de l'estimada.*

MAXIMILIA THOUS LLORENÇ

Nasqué a València, l'any 1900. Col·laborador de nombroses publicacions valencianes, fou i és encara el promotor i organitzador de les *Taules de Poesia*, exposicions de manuscrits poètics. En *Primer recull de versos* (València, 1948) ha reunit la seua producció de 1918 a 1930. Posteriorment ha editat *El poema de la Llonja i Tabac*.